

ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ

29 вересня відкрився Пленум Центрального Комітету Комунистичної партії України.

- На порядку денному Пленуму:
1. Про скликання чергового XXV з'їзду Комунистичної партії України.
 2. Про стан і завдання дальшого поліпшення соціально-культурного і побутового обслуговування населення республіки.
 3. Про завдання партійних організацій, радянських і господарських органів республіки по підготовці і забезпеченню організованого проведення зимівлі худоби.

Пленум прийняв на доповідь члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України В. В. Щербинського постанову про скликання 10 лютого 1976 року чергового XXV з'їзду Комунистичної партії України.

В другому питанні порядку денного — про стан і завдання дальшого поліпшення соціально-культурного і побутового обслуговування населення республіки виступив член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Ради Міністрів УРСР О. П. Ляшко. Учасники Пленуму почали обговорення доповіді.

Пленум ЦК Компартії України продовжує роботу. (РАТАУ).

Кіровоградська обласна бібліотека
Спр. біб. ж.до.
№ 117 (2065)
Ім. Н. К. КУХІАНІДЗЕ
ПРОЛЕТАРЬ І ДІВЧАТИН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Кіровоград

Ім. Д. П. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI
№ 117 (2065)

ВІВТОРОК, 30 вересня 1975 р.

Ціна 2 коп.

БУТИ ІДЕЙНИМ

«Держава сильна свідомістю мас, — вчив Володимир Ілліч Ленін. — Вона сильна тоді, коли маси все знають, про все можуть судити і йдуть на все свідомо». Виконуючи заповіт вождя, партія на всіх етапах комуністичного будівництва особливо дбає про те, щоб кожен комуніст і комсомолець, кожна радянська людина постійно поповнювала і поглиблювала знання, оволодівала досягненнями науки і техніки, вивчала революційну теорію. Серцевішою цієї багатогранної роботи є виховання людей на ідеях марксизму-ленінізму, формування у нашіх земляках мас трудових комуністичних світоглядів. Для нас, молодих, вчиться комунізму — об'єктивна необхідність, велика справа. Бути ідейним! Це означає, вчить Л. І. Брежнев, бути переконаним, свідомим борцем за перемогу нового суспільного ладу, паляко любити свою соціалістичну Батьківщину, працювати ініціативно, з повною віддачею сил, суворо дотримуватись дисципліни праці, боротися проти проявів егоїзму і відсталості, обивателської байдужості та інших антиподів нашої моралі.

Сформувати молоду людину ідейно-гартованим борцем за комунізм — головна мета в діяльності комітетів комсомолу. І сьогодні, вступаючи в новий навчальний рік, слід з особливою відповідальністю поставитись до справи комсомольського політичного та економічного навчання. В період підготовки до XXV з'їзду КПРС необхідно забезпечити високий організаційний та ідейно-теоретичний рівень занять в гуртках, активніше використовувати школи комуністичної праці, масові форми економічної освіти.

Велике місце в учбових планах відводиться питанням зовнішньополітичної діяльності КПРС. Здійснення Програми миру, впровадження XXIV з'їздом КПРС, зміцнення згуртованості і співробітництва братніх соціалістичних країн, єдності світового комуністичного руху, боротьби за утвердження принципів мирного співіснування у взаємовідносинах держав з різним суспільним ладом — все це повинно стати предметом широкого обговорення і осмислення слухачами. Пропагандисти мають ґрунтовно висвітлювати підсумки загальноєвропейської наради, змісту промови Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнева в Хельсінкі, розкрити вирішальну роль міжнародної діяльності КПРС, узгодженої політики братніх партій соціалістичних країн в розвитку міжнародної розрядки, зміцненні миру і безпеки народів.

Свої зусилля комсомольські організації повинні спрямувати на успішне завершення Всесоюзного огляду «Кожному молодому трудівникові — середню освіту». Треба добитися, щоб у вечірніх та заочних школах без відриву від виробництва навчався кожен, хто ще не має середньої освіти. В цьому напрямку ефективності в роботі добиваються ті комітети, які під керівництвом партійних організацій працюють у тісному зв'язку з профспілковими та органами народної освіти.

В роботі по дальшому вдосконаленню системи комсомольського політнавчання необхідно урізноманітнювати форми контролю за діяльністю гуртків і семінарів, дбати про його ефективність, залучати до цієї роботи компетентний комсомольський актив. Важливо також добитися того, щоб навчання пропагандистів носило не лише інструктивно-методичний характер, а й давало ґрунтовні знання з актуальних проблем марксистсько-ленінської теорії і політики КПРС.

Новий навчальний рік повинен стати важливим етапом у зростанні ідейної свідомості молоді, мобілізувати юнаків і дівчат на активну участь у соціалістичному змаганні за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

УЧАСНИКАМ ІІІ ФЕСТИВАЛЮ ДРУЖБИ РАДЯНСЬКОЇ І БОЛГАРСЬКОЇ МОЛОДІ

Дорогі друзі!

Сердечно вітаю ІІІ фестиваль дружби радянської і болгарської молоді — свято юності, братерську зустріч однодумців, огляд досягнень молодих будівників соціалізму і комунізму.

Ваш фестиваль проходить у знаменний рік тридцятиріччя Перемоги над силами фашизму, реакції і війни. Ця слава річниця не тільки нагадує про ті великі випробування і жертви, які припали на долю ваших батьків і матерів, старших братів і сестер. Вона також є закликом не ослабляти зусиль у боротьбі за повне усунення війни і навіть самої загрози війни з життя народів, у боротьбі за міцний мир і співробітництво держав, за соціальний прогрес і щастя нинішніх і майбутніх поколінь.

Ви знаєте, на цьому шляху вже багато досягнуто. Подією величезного міжнародного значення стала нарада з питань безпеки і співробітництва в Європі. Вона принесла європейським народам дальшу розрядку напруженості, почуття впевненості в своєму майбутньому, відкрила нові перспективи для співробітництва, добросусідства, широкого обміну матеріальними і духовними цінностями. Вам, молодим, спадком великих завоювань трудящих, припала велика честь і відповідальність — продовжувати справу батьків, їх славі революційні, бойові і трудові традиції, продовжувати наші зусилля по зміцненню миру і безпеки народів.

У молодого покоління Радянського Союзу і Болгарії є всі можливості гідно виконати свою почесну місію. В наших країнах росте і мужніє громадсько-активна, талановита і працьовита молодь, натхнена комуністичними ідеалами.

І ми впевнені, що під керівництвом КПРС і БКП Ленінський і Димитровський комсомол, юнаки і дівчата Країни Рад і Народної Болгарії виконують свій священний обов'язок — внесуть гідний вклад у зміцнення миру і міжнародного співробітництва, у розв'язання величезних завдань будівництва соціалізму і комунізму, новими творчими успіхами в праці і невчванні зустрінуть XXV з'їзд КПРС і XI з'їзд БКП.

Ваш фестиваль, дорогі друзі, — це яскравий прояв монолітної єдності соціалістичної співдружності, братерської дружби, яка навіки з'єднала народи Радянського Союзу і Болгарії, стала могутнім стимулом всебічного співробітництва і зближення між нашими країнами. Велике щастя бути сучасниками і діяльними учасниками процесу дальшого розвитку неперорудної і вірної радянсько-болгарської дружби — переконливого прикладу втілення в життя принципів соціалістичного інтернаціоналізму.

Свято бережіть і безустанно примножуйте чудові революційні традиції наших комуністичних партій і народів!

Наполегливо вчіться, оволодівайте марксистсько-ленінською наукою перемогати!

Ударною працею зміцнюйте історичні завоювання соціалізму і комунізму!

Будьте послідовними і стійкими борцями за тержество ленінських ідей!

Впевнено несіть естафету миру, демократії і соціального прогресу!

Л. БРЕЖНЕВ,
Генеральний секретар Центрального Комітету
Комунистичної партії Радянського Союзу.

П'ЯТИМІЛЬЙОННИЙ З КОНВЕЙСА

Півтора місяця тому колектив нашого підприємства рапортував Вітчизні про дострокове виконання дев'ятої п'ятирічки. І ось знову трудовий дарунок заводчан. До Дня машинобудівника агрегатники випустили п'ятимільйонний гідронасос НШ-32У, якому присвоєно державний Знак якості.

Комсомолка Людмила СТЕПАНЕНКО на Олександрійському електро-механічному заводі пройшла шлях від учениці до висококваліфікованої робітнички.
З-лід її рук в ці дні соціалістичного змагання на честь XXV з'їзду КПРС виходить чимало блоків до приладів, атестованих державним Знаком якості.

Щоб з конвейера зійшов ювілейний тракторний носок чималу частку праці вклали і молоді трудівники. На кожному з виробів стоять втулки, виготовлені руками членів комсомольсько-молодіжної бригади імені XXIV з'їзду КПРС (бригадир Віктор Буянов, групкомсорг Любов Печененко). Щозміни цей колектив виконує норми на 115—120 процентів. Ударною працею здобули собі повагу товаришів Клавдія Лапицька, Валентина Остапенко, інші члени колективу.

В. КУХІАНІДЗЕ,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

Фото А. БУДУЛАТЬОВА.

ПРОДОВЖЕННЯ ЕКСПЕРИМЕНТУ

Великі зміни відбулися в нашому локомотивному депо за дев'ять п'ятирічку. Найголовніша — це переобладнання усього парку електровагонів на незалежне збудження тягових двигунів. Нова технологія, хоча впроваджувалася й не одразу, поставила вимогу перед машиністами, як кажуть, перестроюватися на ходу. Дійсно, в робочому порядку доводилося освоювати зовсім нову систему роботи на електровазі. Перехід потребував додаткових затрат енергії. Адже паралельно з основною роботою всі машиністи, помічники, працівники допоміжних служб пішли на спеціальні курси, і «другорічником» ніхто не залишився. Сучасне оснащення електровагонів відкрило шлях до збільшення перевезень вантажів, зменшення витрат електроенергії на залізниці.

Колектив нашої комсомольсько-молодіжної колони до цього нововведення має безпосереднє відношення. Ми не лише освоювали його, а й експериментували. Опанувавши роботу на переобладнаних електровагонах, взяли за мету поступово збільшувати тоннажність поїздів. Адже ефективність нашої праці визначає найперше саме цей показник. І експеримент вдався. Наведу основні результати, яких добилися лише за 8 місяців цього року. Обмовлюсь одразу ж — на початку року наша колони взяла підвищені соціалістичні зобов'язання. І ось до вересня ми провели 558 великовагових поїздів при зобов'язанні 350. переїздили понад план майже 144 тисячі тонн народногосподарських вантажів, зекономили понад план 242 тисячі кіловат-годин електроенергії.

(про них мова піде нижче). А результати, яких добилися спочатку та й у цьому році, дали можливість зробити нову, значно вищу трудову завагу.

Готуючись до XXV з'їзду КПРС, до кінця року вирішили провести 550 великовагових поїздів і 600 — до дня відкриття з'їзду. Підтримали ініціативу наших суверенів по соціалістичному змаганню — комсомольсько-молодіжну колону, очолювану громадським інструктором — машиністом О. Савином: в день відкриття XXV з'їзду КПРС працювати на зеконномленій електроенергії.

Майстерність і хороше знання обладнання електровагонів стали найпершим резервом у боротьбі за збільшення перевезень вантажів. Середній вік машиністів нашої колони 24—25 років, а їх помічників — і того менший, та кожен може похвалитися досвідом три-чотирирічної роботи. Для залізничної з сучасною автоматичною і напівавтоматичною технікою — це чималі стажі. Майстерність, поможена на досвід, допомогла досягти машиністам колони із одинадцяти виконати завдання перевезень на завершальний рік п'ятирічки... лише за 8 місяців. Саме вміння водити електровагони на різних дільницях колій, оперативний зв'язок з диспетчерами сприяють роботі без аварій і простоїв в до-розі.

І все ж, найбільш відчутним резервом, що гарантує виконання взятих соціалістичних зобов'язань, залишається наше ставлення до праці. Мова йде про ударність, щоденну, про абсолютну зацікавленість у справі і її успіх. Мова — про героїзм звичайних трудових буднів. І творять його свої товариші, не претендуючи на славу.

Якось прийшли на лінійні машиністи Володимир Мезинов і Щопарва, за певних умов

(Закінчення на 2-й стор.).

З ІНШОГО БОКУ МОВЧАНКА

Якщо говорити про виробничі успіхи молоді ремзаводу «Укрспецтехніка», то вони досить переконливі. Свою особисту п'ятирічку достроково виконали 16 виробничників, 45 юнаків і дівчат успішно впоралися з завданням завершального року. В цехах підприємства працює 52 молоді ударники комуністичної праці, більшість — комсомольці.

На звітно-виборних комсомольських зборах про ці успіхи й досягнення у комсомольському житті підприємства мова майже не велася. Не через те, що в роботі заводу, активістів не було нічого позитивного. А саме працював добре, наприклад, сектор спортивно-масової роботи, яким керував Михайло Тендіцький. Заводські спортсмени у змаганні області з багатоборства ІІІІІ вибороти перше місце, успішно виступили на республіканських останніх фізкультурників. Учасники художньої самодіяльності часто виступали з хоршими концертами в себе вдома і на виїздах.

Та, прослухавши звітну доповідь секретаря комітету комсомолу Леоніда Баранова, розумієш, що поряд з ним доброботом улучення з боку заводу і комсомольського активу надто багато.

Чи не найсерйозніше з них — недостатнє керівництво комітетом комсомолу соціалістичним змаганням серед молодих робітників.

— У цьому вина комітету, — говорить Л. Баранов, — і, особливо, моя. Підсумки змагання підбивалися нерегулярно, час від

часу, а переможці його відзначалися лише напередодні свят. Хіба що в механічному цеху, де триває трудове суперництво між комсомольсько-молодіжними колективами токарів, справу налагоджено більш-менш задовільно.

Дійсно, конкурси професійної майстерності проводяться нечасто. І то лише серед токарів і фрезерувальників. А слюсарі, електрики, робітники інших спеціальностей? Вони «поза конкурсом».

Після доповіді секретаря, більшість виступаючих обійшла це питання мовчанкою, хоча в обговоренні брали участь представники майже всіх цехових організацій. Проте чимало докорів довелось вислухати «прожекторстам». За звітний період штаб «КП» виступив дванадцять номерів стіпінки. Але ж проведено лише два рейди — по перевірці культури виробництва та втрат робочого часу. За звітний період з поштами «Комсомольського прожектора» взагалі ледь жеврів. Тож і не дивно, що в результаті роботи по виявленню недоліків велася задовільно лише в двох цехах: мотороремонтному і механічному.

— Самі члени заводського штабу «КП» іноді неможливо було зібрати, — сказав начальник штабу Володимир Родіонов.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

«ПАСИВ» — З ВІДОМА
КОМІТЕТУ

В статті під таким заголовком «Молодий комунар» (номер за 2 вересня) гостро критикував першину комсомольську організацію колгоспу імені Чапаєва Кіровоградського району. Як повідомила перший секретар райкому комсомолу В. Федоровська, статтю розглянули на комсомольських зборах, де були присутні секретар партійної організації господарства І. І. Карлюгін, члени райкому комсомолу. Секретар комітету комсомолу В. Лісниченко, комсомольці, що виступили в ході обговорення, визнали критику на їх адресу правильною. Збори постановили: членом комітету первинної комсомольської організації провести необхідну роботу, щоб закінчити обмін комсомольських документів до 29 вересня цього року.

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комунара».

ПРОДОВЖЕННЯ ЕКСПЕРИМЕНТУ

Борис Зайкевич, в львівській подати заявки на селекційні посіви. Нелетким відрізок колі від Знаменки до Пятихаток — весь час майже дорога йде під гору — хлопці взялися провести сівали звантажом по 3000 тонн замість встановлених нормом 2800. Хвилювалися за них в колоні. Аж вперше в дено йшли на такий рекорд. А в наступний рейс цим маршрутом такі ж великокошотні посіви поведи молоді машиністи Сергій Пугачов, Семен Кондратьєв, Микола Прищепя. Зараз вже всі члени нашої колони роблять заявки на такі сівали.

Пригадую, як підраховували наші можливості під час обговорення пункту зобов'язань економії електроенергії. Здавалося, врахували все. Але з'ясувалося, що майстерність машиністів внесла корективи знову. Тож сьогодні маємо економію електроенергії, на якій всі одиннадцять позавід колони можуть працювати довше чотири робочі дні.

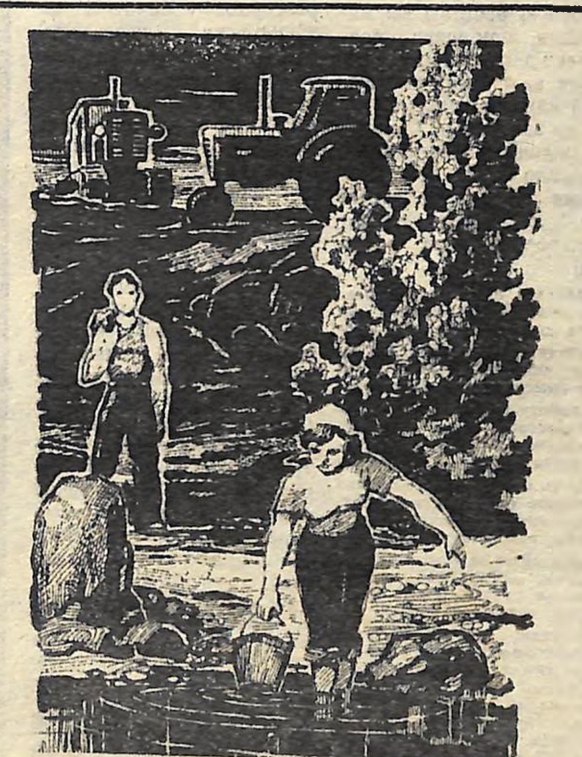
Своїх методів праці, того, як дотрамуємо даного слова, в секреті від суперників по змаганню не тримаємо. В нашому цеху

(Закінчення,
Поч. на 1-й стор.).

таких комсомольсько-молодіжних колод, як наша — десять. Але постійно перемагають в соціалістичному змаганні дві — наша і колони, очолювана громадським інструктором-машиністом О. Савініним. Не тому, що працюємо в особливих умовах, або володіємо виключними здібностями. Секретів, повторюю, не маємо. Просто вважаю, що комітет музолової комсомольської організації дено ще не зумів запалити хорошої виробничої заздрості у молодих залізничників до успіхів суперників. А в соціалістичному змаганні це важливий стимул. Не виключено, що й ми доблилися б ще більших успіхів, коли б кожен комсомольсько-молодіжний колектив піднявся до нашого рівня.

Напереді їдівський вахті наша колони бореться за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ХХV з'їзду КПРС. І сьогодні в кожному рейсі викреслюються літери цього колективного підпису.

В. ГОЛУБЕНКО,
громадський машиніст-інструктор вантажно-електровозної комсомольсько-молодіжної колони Знаменського локомотивного депо.

Заловкнута трактор. І вишнево
Десь обізналося село.
У відрах вечір вересневий
Дівча від річки понесло...
Мал. В. КОЛІСНИЧЕНКА.

ГРІП, грип, грип... Ранками чує він, як падають яблука в саду. І якийсь бентежний неспокій охоплює Віктора. Осьби — тривожна пора для хлібороба. Збираєш плоди праці рук своїх. І приємно, коли вони, плоди ці, ваговиті, — то найбільша віддяка за труд.

...Впевнено веде Віктор ланом бурякозбиральний комбайн. Відвільється в рядочки. А гони ген-ген за небожраєм пролягли.

— Що, Вікторе, не встигають жінки за тобою! — чує хлопцеві голос молодого комуніста Миколи Малишка.

Микола — ланковий механізованої ланки по вирощуванню цукрових буряків, оце зараз взяв ваговитий корінь і задоволено посміхається. Од тієї умішкі веде Віктор машину ще впевненіше, зовсім як досвідчений механізатор. Отак непомітно поринув у спогяди — про те, як доля зв'язала його з полем, з механізаторською професією.

Тоді надворі було літо, а в серці Віктора — весна. Сонячні зайчики миготіли, ніби отих сім чарівних літер: «Атестат». Хлопець стоїв на ганку, мружачи погляд, поглядаючи у двір сусіда — дядька Федора. Той вмивався і бризки радісно розлігались докруг. Федір Миколайович Масенко — шаповала в Глодосах людини, передовий комбайнер. «Шасаний чоловік», — вперше в житті отак подумав хлопець.

Якось, повертаючись додому з ферми, зустрів Федора Миколайовича. Той зупинився і простягнув руку.

— Добрий вечір, — несміло обізвася хлопець.

Дядько Федір міцно потис йому руку і заглянув у вічі:

— Бачу, тягне тебе до техніки. Чи не так?

Защипрився Віктор, дивуючись проникливості дядька. Гулко забилось серце.

— Підеши в помічники? — раптом спитав механізатор. — Але вчитися треба. Проспись на курси.

Отак і став механізатором широкого профілю. Працюючи, придивлявся до Ф. М. Масенка. «Чи стану колись таким спеціалістом, як він?» — думав.

...Щастя? В чому воно? Часто вели з хлопцями розмови на цю тему. Згадує комсомольські збори, на яких йшла мова про підготовку техніки до жнив. Виступи Олександра Гусана, Віктора Яременка, Петра Крайнього були запальні. Слово взяв і він:

— Техніку більше любити треба, дбати про неї. А в нас ще так бу-

ває — віробив своє, залишив трактора, та й байдуже до нього.

І повелась щира розмова про відповідальність кожного за свій агрегат, за доручену справу.

— Молодець, Вітю, господарський в тебе підхід до справи, — це — Федір Миколайович. — Пора тобі працювати самостійно.

Хвилювався, радів, коли в урочистій обстановці бригадир передавав йому комбайн.

— Бережи його, сину, люби, то й слухатиметься тебе, — сказав побатьківськи.

ДЗВОНЯТЬ СТИГЛО ЯБЛУКА

1973 РІК. Живували груповим методом. «Позмагатися б з дядьком Федором», — росло в душі.

— І чи тобі найбільше за всіх треба, — докірливо говорила дружина, коли повертався з роботи.

А потім знову гучно билоса серце, коли в бригаді на його честь було піднято червоний прапор: перше місце серед молодих механізаторів, а друге — по колгоспу імені Фрунзе. Віктор намолотив більше 7 тисяч центнерів зерна.

— Не підів ти мене, Вітю, дякую, — тепло сказав Федір Миколайович.

А він знову думав про шастя. В чому ж воно? Знає, що колись поети зображали його снім птахом, якого ніби ось-ось доганяєш, а він виривається. Так непомітно синьою птицею для Віктора стала улюблена робота, коли віддається їй до кінця, прелема атома після праці і відчуття того, що ти потрібен людям...

В уні сплавля поїздка до Бреста. Реліквії незабутніх років і літ, і слова, слова, викарбувані на плитах фортеці: «Помираю комуністом», «Будемо стояти на смерті. Комуністи».

Повернувся в село. Посеред зали стіл, вкритий червоною скатерткою. Ядує комсомольські збори. Взяв слово і схвально розповів про поїздку, говорив і про сільських комуністів, з яких молодь повинна брати приклад.

— Ось наші наставники — комуністи І. Г. Уманець, І. У. Штельмах, М. Я. Журавльов, М. К. Богатирчук стараються передати нам свої знання, досвід, вчать нас жити. Школярами багато хто з нас зроби на польовий стан. А тепер змагаємось з досвідченими механізаторами. Уклін вам, наші наставники...

На тих зборах обрали Віктора членом комітету комсомолу. І слава не запаморочила йому голову: ні тоді, коли вручали вінцел Новоукраїнського райкому комсомолу за першість у змаганні на збірних зернових, ні тоді, коли обирали членом райкому комсомолу, ні тоді, коли заслужив нагрудний знак «Ударник змагання 1973 року».

Енергійний, до самозабуття захоплений у свою роботу, активний член комітету комсомолу — таким знають його в господарстві.

В ід спеки прив'яли трави, тугим, важким колосом хилилась до землі пшениця. Все живе просило дощу. Раділий в бригаді, як збиратимуть урожай.

— Довелось б розповідати про кожного, щоб перенести, яку частку внесли наші комсомольці в те, щоб без втраг зібрати врощений у цьому році хліб, — говорять заступник секретаря парткому О. О. Дигас. — І все ж серед переможців імена В. Яшенка, В. Яременка, П. Крайнього, В. Бондаренка.

— По три з половиною — чотири гектари наконує агрегат Віктора при нормі два і шість десятків, — розповідає нам ланковий Микола Малишко. — А збирати буряки на чималій площі — 295 гектарів. Радує те, що виконуємо зобов'язання, збираємо по 300 центнерів солодких коренів.

...Пізно ввечері, стомлений, але задоволений прожитим днем, повертається Віктор додому. Дзвонять стигло яблука. І знову бентежний неспокій охоплює його.

Н. НЕГІНА,
Колгосп імені Фрунзе
Новоукраїнського району.

ЩО ПРОПОНУЄ ТРУДЕНЬ?

Того погожого вересневого дня в Будинку одягу, що на вулиці Карла Маркса, було особливо гамірно. Відвідувачі, переважно жінки, посидали стодами нагору, де на третьому поверсі вже був пригтовлений поміст для демонстрації виробів Кіровоградської пивної фабрики на осінньо-зимовий сезон цього року.

Директор спеціалізованого магазину, усміхнена, аж урочиста (святий ж бо в них) Марія Панасівна Фролова почала розповідь з того, що демонстрація одягу — це перший, важливий для магазину крок до покупки. Ажте людина, забачивши модель, зможе, порівнюючи її з іншими, купити потрібну річ у відповіді... А з іншого боку — зворотний відяж, яким більше дорожать

представники фабрики — виячення запитів покупців з тією метою, щоб якомога новіше задовольнити їх потреби. Для цього товарознавці експериментального цеху фабрики періодично чернують біля прилавків, ведуть спеціальні нотатки з тим, щоб фактично встановити, яка модель користується найбільшим попитом у відвідувачів.

А якщо підсумувати все — то виходить, що у виграші зацікавиться, насамперед, покупець. Що ж до самих організаторів — тут слід теж заважати і успішну реалізацію продукції фабрики і, як ствердила пізніше Марія Панасівна, Будинку одягу — у графіку виконання місячних планових завдань всі цифри — понад сто.

З'являються дівчата у пальтах з набрізноманітнішого драпу, картатих і однотонних, різних фасонів. Звучать пояснення до кожної моделі...

Від представника фабрики, начальнича експериментального цеху Олександра Федоровича Семенова дізнаємось, що пропонує мода жінкам і дівчатам взимку. Виявляється, суттєвих змін не сталося.

МОДИ СЕЗОНУ.

Д. ЛЕЩЕНКО.

Здавалося, що два дні тому, в неділю, на хутір Надію «асі прапори прийшли у гості». Зранку розпочалася заключна частина свята театрального мистецтва Кіровоградщини. Гостей із столиці Української РСР, членів обласного організаційного комітету, представників партійних і радянських організацій області, працівників театрів, учасників художньої самодіяльності, представників районних відділів культури, жителів навколишніх сіл за українським звичаєм з квітами зустрічали юнаки і дівчата в національних костюмах.

Святковий мітинг, приурочений до завершення днів театрального мистецтва в нашій області, відкрила заступник голови облвиконкому, голова обласного оргкомітету Є. М. Чабаненко. Щиро привітавши гостей, вона розповіла про те, як пройшло свято в містах і районах області, підкресливши, що в нинішньому році воно позначене особливою масовістю.

У своїх виступах вшанували пам'ять видатного класика української драматургії, Івана Карповича Карпенка-Карого, розповіли про те, що його творчість живе у наші дні, головний режисер українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького, заслужений діяч мистецтв УРСР І. В. Казнадій, вчителька середньої школи с. Українки Кіровоградського району, керівник драмколективу сільського клубу Р. Г. Петренко, учасниця художньої самодіяльності народного театру Палацу культури імені Жовтня заводу «Червона зірка» Ж. М. Терещенко, гості — від педагогічної громадськості міста Києва Т. В. Джура, директор Московського драматичного театру В. С. Мерешко.

Власні поетичні строфи з посвятою драматургові прочитав член обласного літоб'єднання В. Гончаренко, від Спілки письменників України теплим словом пам'ятував класика українського реалістичного театру Д. М. Косарик.

Свято повертається до міста, де увечері в залі обласної філармонії відбулося вшанування переможців театральних конкурсів.

Перехідним призом імені Карпенка-Карого та дипломом І ступеня обласного управління культури нагороджено колектив Олександрійського самодіяльного народного театру за успішний показ п'єси К. Симонова «Ро-

КВІТИ — ДО ПАМ'ЯТНИКА. Фото В. КОВПАКА.

ВІНЕЦЬ — У КВІТАХ

сільські люди». Дипломом другого ступеня відзначено колектив Бобринського народного театру районного Будинку культури, який вдало виступав на сцені з виставою «Солдатська вдова» М. Анкілова. Дипломом та цінними подарунками нагороджено також режисера цих театрів та багатьох активних учасників драматичних колективів області, дві групи студентів Олександрійського культурного училища за творчу участь у виставах Г. Спіливого «Одна береза знає» та О. Макайонка «Трибунал». За високу виконавську майстерність, якісний підбір репертуару самодіяльні народні театральні колективи та численних активних учасників сцени нагородив секретаріат облпрофради. І повсюди були квіти, квіти...

А. МИХАЙЛІВ.

Уже п'ять років Павлівська середня, що стоїть край селища під сторожою замріяних тополь, живе, працює без свого директора Героя Соціалістичної Праці, видатного педагога сучасності В. О. Сухомлинського. Стільки ж років вона носить ім'я незабутнього Василя Олександровича. І велике щастя людини, якщо вона ве-

літератури в школі імені В. О. Сухомлинського. Організаторами її стали республіканське Міністерство освіти, Спілка художників, Державний комітет у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі та Держкіно УРСР. А Онуфріївський райком партії водночас влаштував широку виставку української творчості шкільного району.

Серед гостей школи народний художник УРСР, член-кореспондент Академії мистецтв СРСР Т. Н. Яблонська, заслужений діяч мистецтв республіки Н. Я. Лопухова, заслужений художник УРСР Г. О. Максименко, мистецтвознавець В. І. Фішенко, інші майстри пензля, директор видавництва «Веселка» В. А. Костюченко, вчені Москви і Києва, працівники республіканських журналів і видавництв. А також численні делегації педагогів з Києва і Полтави, Кременчука і Світловодська, Кіровограда і Олександрії, з багатьох районів області і всіх шкіль Онуфріївського району.

Торжество почали діти. Учні в'язали букети на урочисту лінійку пам'яті свого вчителя. З проникливими словами до них звернувся директор школи М. І. Кодак.

Тут, на лінійці, Т. Н. Яблонська вручила школі скульптурний портрет Сухомлинського (робота заслуженого діяча мистецтв УРСР О. П. Скобликова).

Центральною подією меморіалу було відкриття республіканської виставки.

— Ми присвячуємо її Су-

хомлинському, — сказала Н. Я. Лопухова, — бо ми, художники, надрі, хто працює в жанрі ілюстрації дитячої книги, у нього вчимося проникненню в духовний світ підлітка.

До ста оригінальних, яскравих малюнків, ліногравюр, графічних робіт двадцяти авторів. Вони не залишають нікого спокійним. Ось ілюстрації В. В. Голозубова до казки «Стояла собі хатка». Скільки в них тепла, світла і радості! На міжнародній виставці вони завоювали найвищу відзнаку. Закопюють графічні роботи художників народного художника СРСР В. І. Касіна на шевченківську тематику, заслужених діячів мистецтв республіки Г. В. Якутовича, О. Г. Данченка, Н. Я. Лопухової, І. М. Селіванова, В. С. Куткіна та інших. Їх роботи, присвячені Сухомлинському, складова частина виставки — стенди видавництва «Молодь», «Веселка», журналу «Піонерія».

В окремому залі роботи школярів району. Їх тема — світ очима дітей. Саме тут виникали цікаві розмови художників і педагогів про естетичне виховання підлітків. 20 найкращих робіт відзначені грамотами Спілки художників України.

Кульмінацією меморіалу був вечір пам'яті В. О. Сухомлинському. Його відкрив перший секретар Онуфріївського райкому партії В. Д. Іванов. Про значення педагогічного спадщини Василя Олександровича розповів О. Г. Дзевєрін, науковець з Києва.

На вечорі з промовою виступив секретар обкому партії А. І. Погребняк.

В. МАЛЬОВАНА.

ВІЧНА ШАНА ТОБІ, ВЧИТЕЛЮ

личчю справ своїх зуміла подовжити час життя — піти в безсмертя. Таке щастя завоював у історії, у пам'яті народній наш земляк Василь Олександрович.

Сюди, в Павлівку, у цю своєрідну педагогічну лабораторію, з усіх кінців нашої неосійної Батьківщини їдуть по науку, черпають тут мудрість і доброту ті, хто причетний до важливої справи навчання і виховання юної зміни. Тільки за минулий рік виколоу і мандрів відвідало 270 делегатів, у складі яких — понад п'ять тисяч чоловік.

Та найбільш багатозначно було в Павлівці минулої суботи. Віддали шани видатному педагогу сучасності у зв'язку з днем його народження зібраних сотні людей. Цьогорічний день пам'яті педагога перетворився у меморіал В. О. Сухомлинського, який об'єднує важливі події. Це — організація республіканської виставки книг та ілюстрацій до дитячої художньої

На фото: біля експозиції виставки. Директор видавництва «Веселка» В. А. КОСТЮЧЕНКО. Фото В. КОВПАКА.

КАЛИНОВІ ЛІХТАРІ НАДІЇ

(Закінчення. Початок в номері за 27 вересня).

4.

Андрій Юрійович — цікавий співбесідник. Пам'ять його береже десятки деталей, переказів з родинного побуту та доволі щільного оточення сім'ї Тобілевичів, яка дала нашій культурі квітник блискучих талантів — Сакаганського, Садовського, Садовську-Баріотті. Можна лише пошкодувати, що всі ці деталі та перекази поки що не зафіксовані на папері. Не так багато лишилося в нас людей, що зберігають живі крупишки фактів, пов'язаних з життям видатних людей минулих часів. З раннього дитинства Карпенків онук жив у атмосфері творчості, дискусій, спогадів про тих, чий імена довічно вписані в золоту книгу вітчизняної культури. Дід його по материнській лінії Веніамін Васильович Авдієв був учителем В. Г. Короленка в Ровенській гімназії. В популярній «Історії мого сучасника» Короленка читаємо: «Авдієв умів запалити і роздухати душевну емоцію в яскраве полум'я. У нього було інстинктивне чуття юності і — талант. Все, що він читав, говорив і робив, набувало в наших очах особливого значення. Історія літератури, з повчаннями Мономахів і посланнями Заточника, виступала із своєю туманною далінню, як предмет значний і важливий, що органічно підготовляв глядачів одкровення. Коротенькі дивертисменти в кінці уроків, коли Авдієв розкривав принесену з собою книгу і читав уривок, сцену, вірш — стали для нас потребою. В його читанні ніколи не відчувалося нещирості. Починалось воно завжди просто, і ми не помічали, як, де, в якому місці Авдієв переходив до пафосу, що потрясав нас, як ряд електричних ударів, чи до комізму, який вияв на клас вихором сміху. Він прочитав сцену з «Мертвих душ», і ми накинупились на Гоголя. Особливо любив він Некрасова, і цініше я вже ніколи не чув такого читання...».

Мати — Наталка Веніамінівна була палкою толстовкою і

Ребенок стоит на песке золотом
В руках его яблоко и стрекоза.
Покрытое радужной сеткой крыло
Завыл, и бумажный корабль
на волнах
Качается, ветер в песке шевелит.
И все навсегда остается таким...
А где стрекоза? Улетела. А где
Кораблик? Упал. Где река?
Утекла.

Ці вірші Тарковського старшого — відгомін перебування на землі Карпенка-Карого.

5.

Андрій Тобілевич закінчив Київський сільськогосподарський інститут. Має фах агронома. Постерігши ваш подив, пошередить:

— Не дивуйтеся. Це в нас потомственне. Ще від діда Івана. Якби він не був драматургом, то неодмінно був би хліборобом. Нутром розумів землю. «Без праці — немає людини». Це його слова. Ту ж думку стверджував і вустами своїх героїв. Розумівся на грунтах.

Закопавшись працями Докучаєва, зокрема його оцінкою про географічні зони, першим почав насаджувати отут лісоосуни, ліси. Бачили лісок лівопуч від Надії? То його робота. Карпо Адамович, прадід, ає вірив, кепкував: «У Іпшановому тісі вовки виють». А він, отой лісок, такі вірсі і залопотів усім на подив... Іван Карпович один з перших у тих краях рекомендував на парах — шненицю. Тільки мало хто знає про не... Вірив, що піденний цюшливий степ можна перетворити в зелений оазис. Не раз стверджував: «Правда там, де жива природа, де земля полита потом праці». Дуже любив хліборобів. Був у нас у Карлюженому відомий чоловік — Гриць Кравченко. До полудня викопував десятину пшениці. Ще й встигав разом з жіночою склади в копні. Та Іван Карпович йому не поступався... Оцю свою любов до землі — передав і пашадкам.

Історія створення хутора Надії для Андрія Тобілевича — то історія його життя. Ще по війні порушив перед відповідними інстанціями питання про відкриття музею-заповідника на місці колишньої садиби Карпенка-Карого. Розіслав листи відомим діячам культури. Підляв на ноги пресу, громадську думку. Спільними зусиллями домоглася того, що в 1956 році хутір був оголошений державним заповідником... Штат музею-заповідника — вісім чоловік: науковий працівник, садибник, сторож, прибрацький, робітник. Роботи пристачали всім по зав'язку, як-не-як 9 гектарів. На часі — благоустрій кладовни на околиці Карлюженого, впорядку-

СТАРА ХАТА ТОБІЛЕВИЧІВ.

Мал. В. ЖУЖОВА.

неодноразово бувала в Ясній Полянці. Захоплення Толстим виявилось таким сильним, що спина було вирішено назвати на честь князя Болконського — Андрієм. Батько — Юрій Іванович в роки навчання деякий час мешкав у Івана Франка.

В сім'ї Тобілевичів безмірно пишався тим, що Софія Віталіївна, дружина Івана Карповича, була племінницею Зигмунда Сераковського. Того самого, що за спробу перейти кордон для участі в революції 1848 року в Галіччині був засланий до Оренбурзької губернії, де познайомився з Тарасом Шевченком і міцно подружився на все життя.

Цікаво буде, либонь, дізнатися, що племінник Надії, на честь якої названо хутір — іншій відомий російський перекладач і поет Арсеній Тарковський, а син його Андрій Тарковський — популярний кінорежисер, автор фільмів «Андрій Рубльов» і «Соляріс».

Река Сутоклея уходит в камыш,
Бумажный кораблик плывет по реке.

вання шляху до могили, реконструктивна відбудова нового будинку. Є проект, виділений кошторис — треба починати. В планах Андрія Юрійовича — перебудова експозицій музею, яка б давала чіткіше уявлення про роль Надії в житті Карпенка-Карого.

Енергій його вистачає на все. Він — один з ініціаторів створення музею Короленка в Житомирі.

На могилі Івана Карповича Карпенка-Карого — смалгаві розсипи каштанів. Саме час їх дозрівання, і вони луцко лускають у глибокій тиші кладовни на околиці Карлюженого. На збереженій часом бронзовій дошці невимовно хвилююче читаємо вдячні слова пашадків великого українця: «Люди вмирають — ідеї вічні. Серце твоє, налите правдою і любов'ю до рідного темного люду, полягло помеж ним, а дух величний твій впадатиме над ним вовки. Коли ж незрячі тепер прозріють — тебе в сім'ї своїй вольній, новій спом'януть».

В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ,
член Спілки письменників України.

ЯК ПРИБОРНАТИ ТОКІО?

МАШИНА блукала в лабіринті вузьких вуличок Токіо. Лише досвід і «чуття» японського таксиста допомагали знаходити дорогу. Але врешті і він спасував.

Довелося звернутись по допомогу до продавців невеликої крамнички. Розмахуючи руками і голосно сперечаючись, ті пояснювали, як знайти потрібний будинок. Причому кожен впевнено показував у інший бік. Лише через чверть години, запитавши ще кількох перехожих, ми дійшли до місця, котре знаходилось у тому ж кварталі.

Але докоряти проєктувальникам Токіо немає за що. Спеціалістів цієї професії в японській столиці взагалі не було протягом дового часу. Місто забудувалося хаотично, без єдиного плану. Адреси буди призначили: назв вулиць не існувало, вказували лише район, квартал і номер будинку. Причому нумерація йшла відповідно з порядком їх побудови.

Приборкати місто-гігант стало практично неможливо. Вузькі вулички заважають розвитку сучасної транспортної мережі, без якої Токіо буквально задихається. А столиця продовжує рости. За прогнозами спеціалістів, через 10—15 років Токіо і Осака, віддалені зараз на шістьсот кілометрів, зіллються в один величезний мегаполіс, що простягнеться уздовж всього тихоокеанського узбережжя.

Майбутнє Токіо хвилює всю Японію. Парламент створив спеціальний комітет, якому доведеться виробити ряд пропозицій щодо реконструкції Токіо і можливості перенесення столиці в інше місце. До речі, крім політиків та архітекторів, фінансистів та урбанологів до комітету увійшов і відомий письменник-фантаст Сакіо Комацу. Комітет вже розглянув питання про параметри майбутньої столиці. Із запропонованих варіантів вибрано найраціональніший. Для нормального функціонування урядових і адміністративних органів треба буде набрати, як підраховано, 60 тисяч службовців. Із врахуванням клерків усіх необхідних установ, членів їхніх сімей, працівників сфери обслуговування, число мешканців майбутньої столиці становитиме близько 550 тисяч чоловік. Нова столиця повинна розміститися на площі 8100 гектарів, на кожного жителя проєктується 22 квадратних метри площі зелених насаджень. Це приблизно відповідає «зеленій нормі» Лондона і Парижа і в 17 разів перевищує те, що є зараз у Токіо.

На здійснення проєкту нової столиці потрібно більше п'яти трильйонів ієн, що становить чверть державного бюджету Японії на 1976 рік. Як повідомляють місцеві газети, важко розраховувати, що країна, котра жорстоко страждає від економічного спаду й інфляції, зможе виділити таку суму.

А що ж з Токіо? З похмурим гумором оглядачі пишуть, що майбутнє цього міста вже підказане Сакіо Комацу в його фантастичному романі «Занурення Японії». Справа в тому, що грунт у багатьох районах міста поступово осідає на кілька сантиметрів за рік. І уява письменника намалувала картину міста, яке зникло під водою за кілька століть. Ось тоді, невесело жартують журналісти, питання, що робити з Токіо, вирішиться саме собою.

О. ЛАЗАРЕВ.

• ДЛЯ ДОПИТЛИВИХ. • ДЛЯ ДОПИТЛИВИХ. • ДЛЯ ДОПИТЛИВИХ.

ЧИ НЕ НАППОМІТНИ-ША ЗОВНІШНІЯ РИСА СУЧАСНОСТІ — ЗМІНИ ВИГЛЯДУ ЛЮДСЬКОЇ ДОМІВКИ. ЦЕ НАРОДЖЕННЯ НОВИХ МІСТ-КРАСЕНІВ. ЧАРІВНІ ПЕРЕТВОРЕННЯ СТАРИХ ЦЕНТРІВ КУЛЬТУРИ. ЛЮДИНА БУДУЄ, ЗНАЮЧИ, ЩО В ЇЇ СЬОГОДНІШНІХ СПОРУДАХ ЖИТИМУТЬ НАЩАДКИ. ТОЖ ДОСЯГНЕННЯ І ПРОБЛЕМИ АРХІТЕКТУРИ ТА БУДІВНИЦТВА, КОТРИМ МИ ПРИСВЯЧУЄМО НИНІШНІЙ ВИПУСК «ВІСЬМЬКИ», ВИХОДЯТЬ ЗА МЕЖІ ВУЗЬКОСПЕЦІАЛЬНИХ, ХВИЛЮЮТЬ БАГАТЬОХ.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО ЗА РОКИ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ...

• в Кіровоградській області споруджено 356 житлових будинків загальною площею 756,15 тисячі квадратних метрів, 148 будинків державних установ, навчальних закладів, кіно-театрів, клубів, магазинів загальною площею понад 246 тисяч квадратних метрів;

• дошкільнята одержали 28 дитячих садків на 4555 місць, а з першим дзвоником відкрився двері тридцяти чотирьох нових шкіл на 17 240 учнів.

• Зібрані в одному місці, ці новобудови могли б створити сучасне місто з населенням більше, ніж 30 тисяч сімей.

В ЗАПОЛЯРНОМУ місті Воркуті за проєктом лєнінградського архітектора Олександра Шнікова будуються експериментальні будинки-комплекс. В ньому житимуть 2800 чоловік. Незвичайної форми, з фасадом, що глибоко вигинається, комплекс буде своєрідним містом у місті. Промени сон-

З ДОМУ ВИХОДИТИ НІЧОГО!

ця, відбиваючись від стін будинків-комплексу, дозволять у дворах підвищити температуру. В цих «сонячних засідках» розташовуватимуться дитячі майданчики. На даху, закритому спеціальним склом, що пропускає ультрафіолетові промені, розмістяться соларії.

Всередині відокремленого комплексу на висоті третього поверху простягнеться криста галерея. По ній, не виходячи на вулицю, можна потрапити в будь-який із корпусів і в громадський центр з кіноконцертним і спортивним залами, басейном, бібліотекою, кафе, рестораном, магазинами, зимовим садом.

В будинку 1100-квартир з вікнами, що виходять на південь. Квартири дво-чотириповерхові: вгорі — загальна кімната висотою майже чотири метри, внизу розташовані спальні, допоміжні приміщення.

Житлові комплекси за проєктом архітектора Олександра Шнікова будуватимуться і в інших районах Заполяр'я.

Шаргія КАСУМОВА.

В Москву, в Центр торгівлі

На Краснопресненській набережній Москви 1 вересня 1975 року відбулась урочиста церемонія закладання Центру міжнародної торгівлі та науково-технічних зв'язків із зарубіжними країнами.

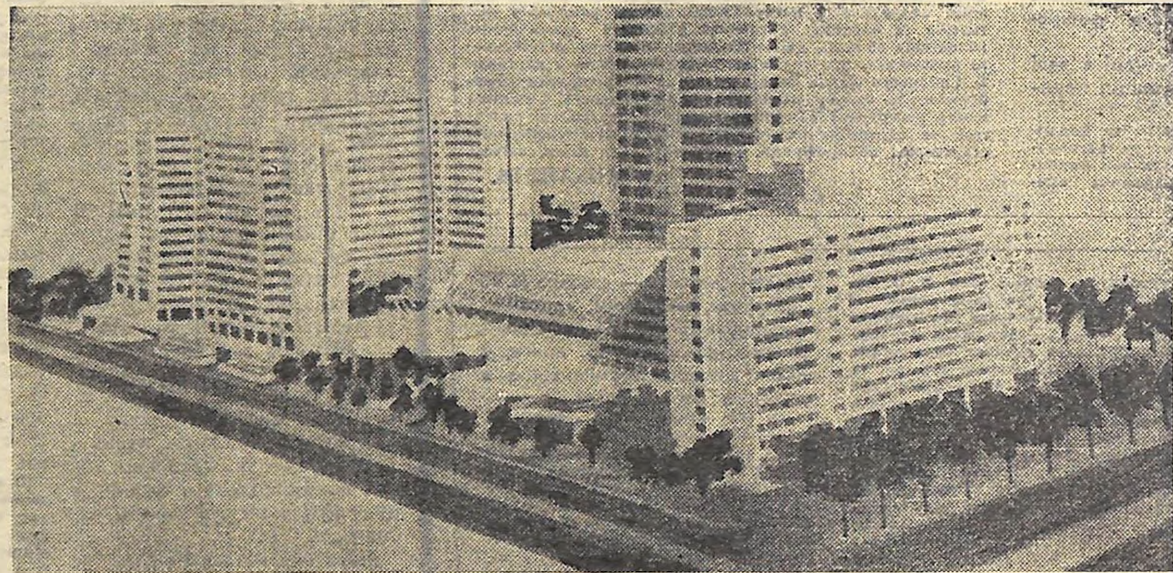
Центр повинен стати унікальною не лише архітектурною, але й функціональною спорудою. Під її покрівлю будуть зосереджені представництва зарубіжних фірм, готелі, ресторани, зали для проведення науково-технічних конгресів і симпозіумів, приміщення для переговорів і зустрічей, науково-технічна бібліотека, сучасна довідково-інформаційна служба, підприємства торгівлі, культурно-побутового обслуговування та багато ін.

Д. ПЕСОВ.

ЖИТЛО ДЛЯ БУДІВНИКІВ БАМУ

Лише два дні потрібні для складання багатоквартирних двоповерхових будинків, виробництво яких розпочато на Свірському енерголісокомбінаті (Лєнінградська область). Упорядковані квартири оздоблені дерев'яно-волокнистими плитами і пластиком, тут змонтована система ларового опалення, телефон і радіопроводка.

Виконуючи соціалістичні зобов'язання, взяті на честь XXV з'їзду партії, колектив комбінату достроково відправив пересувні селища будівникам Байкало-Амурської магістралі, нафтовикам Сибіру, енергетикам Далекого Сходу.

Висотою в... 150 мільйонів доларів

В Чикаго будуються висотна споруда із залізобетону вартістю 150 мільйонів доларів, на 76 поверхах якої площею 288 тисяч квадратних метрів розміститься адміністративно-торговий комплекс, готель і житлові приміщення.

Ця споруда заввишки 262 метри складатиметься із основного нижнього 12-поверхового корпусу, над яким височить 64-поверхова башта.

Чисте повітря

Виконком Будапештської міської Ради прийняв програму озеленення угорської столиці та її околиць. Навколо Будапешта буде створено зелені кільця, яке охопить і 26 прилеглих сіл.

МІСТО

Наприкінці Великої Вітчизняної війни з загальносоюзного бюджету було направлено 250 мільйонів карбованців на розвиток Львова і перетворення його у великий індустріальний і культурний центр. З усіх кінців нашої країни на будівництво міста приїхали тоді тисячі кваліфікованих робітників і спеціалістів. Заводи слали сюди обладнання, транспорт, будматеріали. Післявоєнні роки були позначені бурхливим розвитком промислового виробництва міста.

Львів одним з перших міст у нашій країні почав впроваджувати комплексний план соціального розвитку. Центральна фігура, так би мовити, головний герой цього плану — людина з її матеріальними і духовними потребами. Як умови створені в місті для їх задоволення? Як людина забезпечена житлом, яку кількість послуг надають у її розпорядження, які можливості для професійного і культурного росту? Що зроблено для поліпшення умов відпочинку трудящих, для їх духовного збагачення, творчого розвитку їх здібностей? Ось такі питання вирішуватимуться задалегідь за продуманим комплексним планом.

Головне його завдання — забезпечити на науковій основі розвиток міста як єдиного соціального організму, не допускаючи диспропорцій

в різних сферах міського життя. Таке планування дозволяє раціональніше використовувати матеріальні кошти великих і малих підприємств, уникати зайвих витрат.

План соціального розвитку, який зараз реалізується, розрахований на п'ять років. У створенні його брали участь економісти і соціоло-

ПЛАНУЄ

ги з Львівського відділення Інституту економіки Академії наук України, партійні і радянські працівники. Складається він з чотирьох розділів. Перший присвячений розвитку виробничих сил Львова у дев'ятій п'ятирічці, прогнозуванню змін у промисловості і будівництві, в соціально-демографічній структурі населення, у використанні трудових ресурсів, плануванні і архітектурі міста. Відповідно до плану будівництво нових підприємств у місті різко обмежене. Головний напрям — модернізація існуючих. Колишній телевізійний завод, наприклад, перетворився у виробничо-технічне об'єднання «Електрон» і має ряд спеціалізованих філіалів, в тому числі й за межами Львова.

В другому розділі плану розкриті перспективи підвищення добробуту і поліпшення побутового обслуговування населення.

Третій розділ стосується дальшого розвитку освіти, науки, культури, фізкультури і спорту, поліпшення охорони здоров'я. Зростає громадська активність трудящих, присвячених четвертій п'ятирічці.

Зараз готується новий комплексний план соціально-економічного розвитку Львова. Життя показує, що п'ятирічний масштаб плану стає тісним. Управління розвитком міста вимагає планувати на довгі строки. Разом з цим ми почали роботу по прогнозуванню аж до 1990 року.

Місто постійно шукає найоптимальнішу модель свого завтра, тож робота по соціальному плануванню допомагає чітко побачити потреби комплексного розвитку міста. У найближчі роки тут мають з'явитися 40 дитячих комбінатів на 10 тисяч місць, 15 шкіл на 20 тисяч учнів, чотири лікарні, чотири поліклініки, нові магазини, а також три Будинки побуту. Будуть зведені Па-

МАЙБУТНЄ

лац піонерів, Будинки радіо і комплекс телецентру. Помітно поліпшиться водопостачання: буде прокладено новий водопровід потужністю 140 тисяч кубометрів води на добу.

Львів набуває нових зовнішніх рис. Навколо нього піднімуться багатопверхові житлові райони, сполучені новими транспортними магістралями. Старовинні архітектурні ансамблі будуть реставровані і збережені як історичні і культурні цінності.

Г. БАНДРОВСЬКИЙ, перший секретар Львівського міського Компартії України.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.